

ΝΤΕΦΙ

5
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ
ΣΤΙΕΣΙΑ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΟΙ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΣΤΗ ΛΥΡΑ

ΒΓΗΚΑΝ ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ ΕΞΩ

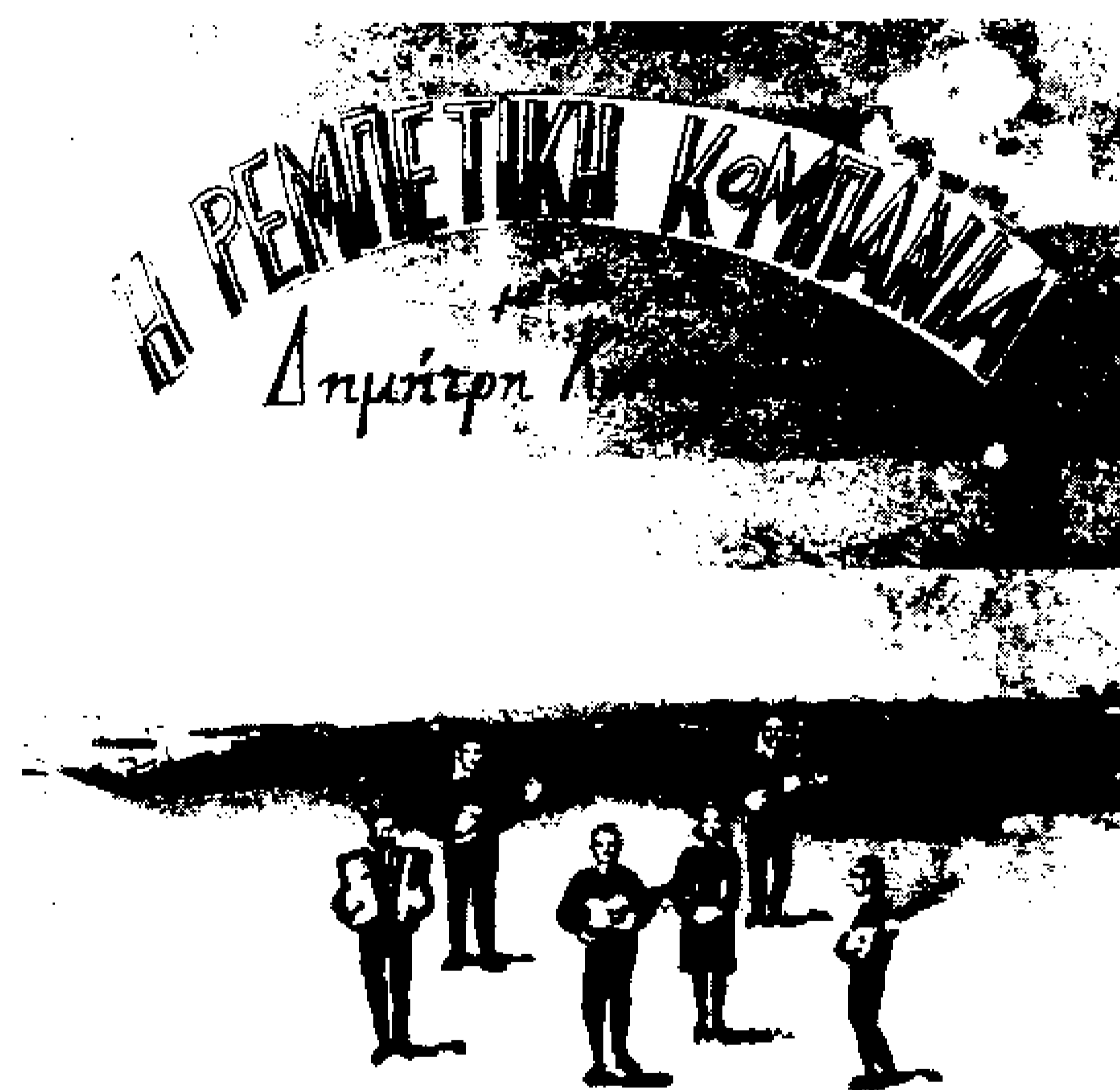
του ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΓΛΥΚΕΡΙΑ

Η πρώτη και καλύτερη

ο ωραιότερος δίσκος της

η Αλεξία
Μόνο

Λουκιανός Κηλαηδόνης

Μαργαρίτα Ζορμπαλά

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΖΟΡΜΠΑΛΑ

διευθύνει
ο ΛΟΥΚΙΛΙΝΟΣ
ΚΗΛΙΑΔΟΝΗΣ

Βίκυ Μοσχολιού

ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΑΡΧΑΚΟΣ
ΒΙΚΥ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ

τραγουδιά της
ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

64

Βασίλης Τσιτσάνης - Καίτη Γκρέυ
ΛΙΤΑΝΕΙΑ

Βασίλη Τσιτσάνη
Α. ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΗ ΤΡΑΒΙΕ-
ΣΑΙ — ΑΦΟΥ Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ
ΓΥΡΝΩ — ΤΡΙΚΑΛΙΝΗ ΠΑΛΙΑ
ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ — ΜΟΡΤΙΣΑ
— ΤΟ ΘΥΜΑ — ΤΙ ΤΗ ΘΕΛΕΙΣ
ΤΗΝ ΤΣΙΓΓΑΝΑ — ΦΑΝΤΑΖΕΣ
ΣΑΝ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΑ
Β. ΣΕ ΛΑΧΤΑΡΗΣΑ ΑΡΓΙΛΕ
ΜΟΥ — ΜΕ ΚΑΛΕΣΑΝ ΕΝΑ
ΒΡΑΔΥ — ΠΡΙΓΚΗΠΟΜΑ-
ΣΤΟΥΡΗΔΕΣ — Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΓΚΑ — ΟΤΑΝ ΣΥΜΒΕΙ
ΣΤΑ ΠΕΡΙΞ — Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

Ενορχήστρωση: Βασίλης Τσιτσάνης
Τραγούδι: Β. Τσιτσάνης, Κ. Γκρέυ, Ελένη
Γεράνη, Μίνα Δερλίκου
Παραγωγή: Τζίνα Κοτσίδου
Ηχογράφηση: Γιάννης Σκιαδάς STUDIO
ACTION
VENUS-TZINA SV 75

*σε γουστάρω μα διαστάζω να στο πω
μη τυχόν και παριζήγηθώ*

Τα χασικλήδικα τραγούδια αποτελούσαν πάντα το στόχο των κυβερνήσεων και των διωκτικών αρχών κι έτσι πολλά τραγούδια που γράφτηκαν βασικά την εποχή του ρεμπέτικου είτε δεν ηχογραφήθηκαν ποτέ είτε ηχογραφήθηκαν μεν αλλά η κυκλοφορία τους ήταν περιορισμένη, όχι μόνο λόγω της κρατικής καταστολής αλλά και λόγω του ειδικού θέματος τους που ποτέ δεν αφορούσε μεγάλες μερίδες του πληθυσμού.

Όπως και νάχει αυτά τα τραγούδια δεν έγιναν ποτέ σουξέ κι αυτό δεν είναι περίεργο. Τα τελευταία λίγα χρόνια όμως το θέμα Ναρκωτικά που ερεθίζει τη φαντασία των μικροαστών

έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης από πολλές πλευρές, από τα δημοσιογραφικά συγκροτήματα που πλημμύρισαν από έρευνες και άρθρα μέχρι την ΚΝΕ που τα σύνδεσε με την αντιαμερικάνικη προπαγάνδα της, ένα marketing δηλαδή σ' όλες τις περιπτώσεις που στην πραγματικότητα δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τα ναρκωτικά ούτε με τους ανθρώπους που τα χρησιμοποιούν.

Πιο πρόσφατα στο σινάφι της εκμετάλλευσης του ζητήματος προστέθηκε κι ο ελληνικός κινηματογράφος με διάφορες κουρελοταινίες για να φτάσει το πράγμα και στην τηλεόραση, όπου διάφοροι αιμοδιψείς χασικλήδες βιάζονε κοριτσάκια, σφάζονε, κυλιούνται στο βούρκο και άλλα τέτοια στην Αθήνα, το 1983.

Μη παραλείποντας και διάφορα βιβλία (Καρατζαφέρης κλπ.) δημιουργήθηκε στα γρήγορα μια πολυκέφαλη επιχείρηση παραγωγής και εμπορίας του θέματος και του προβλήματος **ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ**, συχνά χειρότερη και πιο επιβλαβής λόγω της μαζικότητας και της δύναμης της από το ίδιο το πρόβλημα. Έτσι ώστε, παράλληλα με την προβολή των ναρκωτικών (και ιδιαίτερα των «σκληρών»), γιατί στην ουσία περί προβολής τους πρόκειται, ένας άνθρωπος που καπνίζει χασίσι να φαντάζει στο μυαλό του μέσου ανθρώπου χάρη στα γραφόμενα ενός υποταγμένου δημοσιογραφίσκου ή χάρη στην ταινία ενός αδίσταχτου και άβλιου σκηνοθέτη - παραγωγού σαν τέρρας.

Η δισκογραφία μέχρι τώρα ουσιαστικά έμεινε απ' έξω απ' το χορό κι έτσι δεν κυκλοφόρησαν δεκάδες δίσκοι με χασικλήδικα, αν και εδώ δεν χρειαζόταν καν να γίνουν νέες ηχογραφήσεις αφού σε κάποιες συλλογές υπάρχουν ρεμπέτικα χασικλήδικα τραγούδια.

Η «κατά κάποιο τρόπο» κατάργηση της προληπτικής λογοκρισίας αφήνει τέτοια περιθώρια. Φαίνεται όμως ότι οι εταιρίες έχουν τις απόψεις τους για τα χασικλήδικα.

Όπως και νάχει, επειδή το θέμα είναι πολύ λεπτό καλλίτερα που έγινε — μέχρι τώρα — έτσι και δεν πλακωθήκανε να «πουλήσουν» κι απ' αυτό.

Έξω όμως από εταιρικά κυκλώματα, δια μέσου της ομονοιακής Τζίνα - Venus, ο Βασίλης Τσιτσάνης ηχο-

γράφησε 6 χασικλήδικα τραγούδια του και μαζί με άλλα 6 ερωτικά από την άλλη όψη, παρουσίασε την **ΛΙΤΑΝΕΙΑ** του. Χωρίς διαφημιστικές καμπάνιες και εξτρά-δημοσιότητα, αθύρβα σχεδόν, με καινούργια και παλιά του τραγούδια ο Τσιτσάνης πάντα επίκαιρος και φρέσκος.

Ένα θέμα, σαν τα ναρκωτικά, που όποιος το πιάνει σήμερα στα χέρια του το καπηλεύεται και το εκχυδαίζει, ο Τσιτσάνης έχοντας άποψη το χειρίζεται με χιούμορ, λυρισμό και μελωδικότητα. Με αναμνήσεις μιας εποχής που πέρασε σε *λαχτάρισα αργιλέ μου να σε πω μες τον τεκέ μου, μα τεκές πια δεν υπάρχει πω - πω τι έχω πάθει. Τώρα αργιλέ μου έφυγες απ' τον τεκέ μου κι απ' την καταφρόνια μπηκές στα σαλόνια, με φοβερή πλάκα σαν χριστιανός κι ορθόδοξος σ' αυτή την κοινωνία, εβάρθηκα βρε μάγκες μου να κάνω λιτανεία. Εμάζεψα τα σία μου κι ένα κομμάτι μαύρο και ξεκινώ βρε μάγκες μου να πάω στον Άγιο Μάμο, ονειροπαρμένος, με κολιέ από μαργαριτάρια περασμένο στο λαιμό του και αγκαλιά με κούκλες άπω-ανατολίτισσες αλά Elvis Presley ω πριγκηπομαστούρηδες κι αλητοβασιλιάδες, ανάψτε τους λουλάδες να μιστοριάσουμε μαζί κι απάνω στα ντουζένια μου να πάω με την ένοια μου μέχρι τη Γιοκοχάμα να κάνω χαρακίρι με μια ασημένια κάμα, αλλά σύγχρονος και σοβαρός εκεί που δεν σηκώνει αστεία τώρα γράμματα-κορώνα η ζωή με τη βελόνα, τα «σκληρά» στη γκαρσονιέρα με το θάνατο παρία.*

Ο Τσιτσάνης σήμερα κάνει μια πολύ μετρημένη ζωή. Μετράει τις ώρες του ύπνου του, συμβουλευεται το γιατρό του, τρώει μόνο φιλέτο, πίνει ελάχιστα, δεν καπνίζει, περπατάει για άσκηση, αποφεύγει τα ρεύματα και γενικά αποφεύγει ότι μπορεί να τον φθείρει.

Αλλά το τραγούδι τραγουδι. Κάθε νύχτα εδώ και πάρα πολλά χρόνια 1-2 ώρες στο πάλκο «μες στους καπνούς και τα τσιγάρα» παίζει μπουζούκι αλά Τσιτσάνη, τραγουδάει αλά Τσιτσάνη, ποζάρει αλά Τσιτσάνη. Έξω από τα τραγούδια του δεν υπάρχει. Ούτε τόση δα μια στάλα. Μεγάλος αγωνιστής του λαϊκού τραγουδιού, όπως λέει κι ο Κολοκοτρώνης, το υπερασπίζεται όπως το υπερασπίστηκε κι όταν οι χρονιές ήταν πιο δύσκολες

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

και στο Χάραμα δεν πήγαινε πολύς κόσμος λόγω των γενικότερων καταστάσεων, κι ας μην έπαιρνε πάντα το μεροκάματό του, κι ας μην πήρε ποτέ τα μεροκάματα που παίρνουν οι «φίρμες». Το υπερασπίσθηκε τραγουδώντας κάθε βράδυ και τραγούδια του Παπαϊωάννου, του Βαμβακάρη και άλλων λαϊκών τραγουδοποιών.

Ποιός; Ο Τσιτσάνης. Με αμέτρητα υπέροχα δικά του τραγούδια. Την ίδια ώρα που το κάθε νούμερο - τραγουδιστής «λέει μόνο τα δικά του» (που κι αυτά βέβαια τάχει γράφει κάποιος άλλος).

Εμένα με γοητεύει τόσο μ' αυτό που φανερώνει όσο και μ' αυτό που κρύβει. Κι όσο περνάν τα χρόνια τόσο μεγαλώνει το μυστήριο που τον περιβάλλει.

Κάθεται εκεί σε μια καρέκλα στη μέση του πάγκου, έχει συνέχεια το νου του σ' αυτό που παίζουν αυτός και η ορχήστρα, σκύβει λιγάκι προς το μικρόφωνο, τραγουδάει *τί την θέλεις να την πάρεις την τσιγγάνα, τί κι αν είναι όμορφη πολύ, μπορεί να κλαίει να χτυπιέται, σε λίγο μ' άλλον θα τραβιέται, άστηνε να φύγει την τρελλή, χαμογελάει σ' όλους χωρίς να έχει υπ' όψη του κανένα, έξω απ' όλα και μέσα σ' όλα, σαν ένα ραντάρ υφίστης ακριβείας, με καρδιά, νου και ταλέντο που τα σήματα που λαμβάνει τα μετουσιώνει σε τραγούδια.*

Ο Τσιτσάνης κατάφερε μες τα χρόνια, με την επιμονή του, ακούραστος, να ξεπεράσει τον εξωστρακισμό του απ' τις πολυεθνικές των δίσκων, που τον κατατάξανε στην κατηγορία των *Cui-ouis* και τον καταργήσανε (με το μυαλό τους το κλούβιο) θεωρώντας τον ξεφλημένο, πρώτα η EMI και ύστερα η CBS! Ε ρε, κούνια που σας κούναγε!

Αφού μ' αρέσει να γυρνά, τον κόσμο τι τον μέλει, τα λόγια του τα αφηφώ κι ας λέει ό,τι θέλει. Εγώ μπούμικα θα ζω, κανένα δεν πειράζω, δικιά μου είναι η ζωή και δεν την λογαριάζω.

Και κέρδισε την ανεξαρτησία του μόνος του και σε καιρούς δύσκολους. Τα βρήκε με τους ανθρώπους που έχουν το Χάραμα, πήρε το μπουζούκι του στα χέρια, κάλυψε τα νώτα του με την Ευαγγελία Μαργαρώνη στο πιάνο και περιφρούρησε την ανεξαρτησία του.

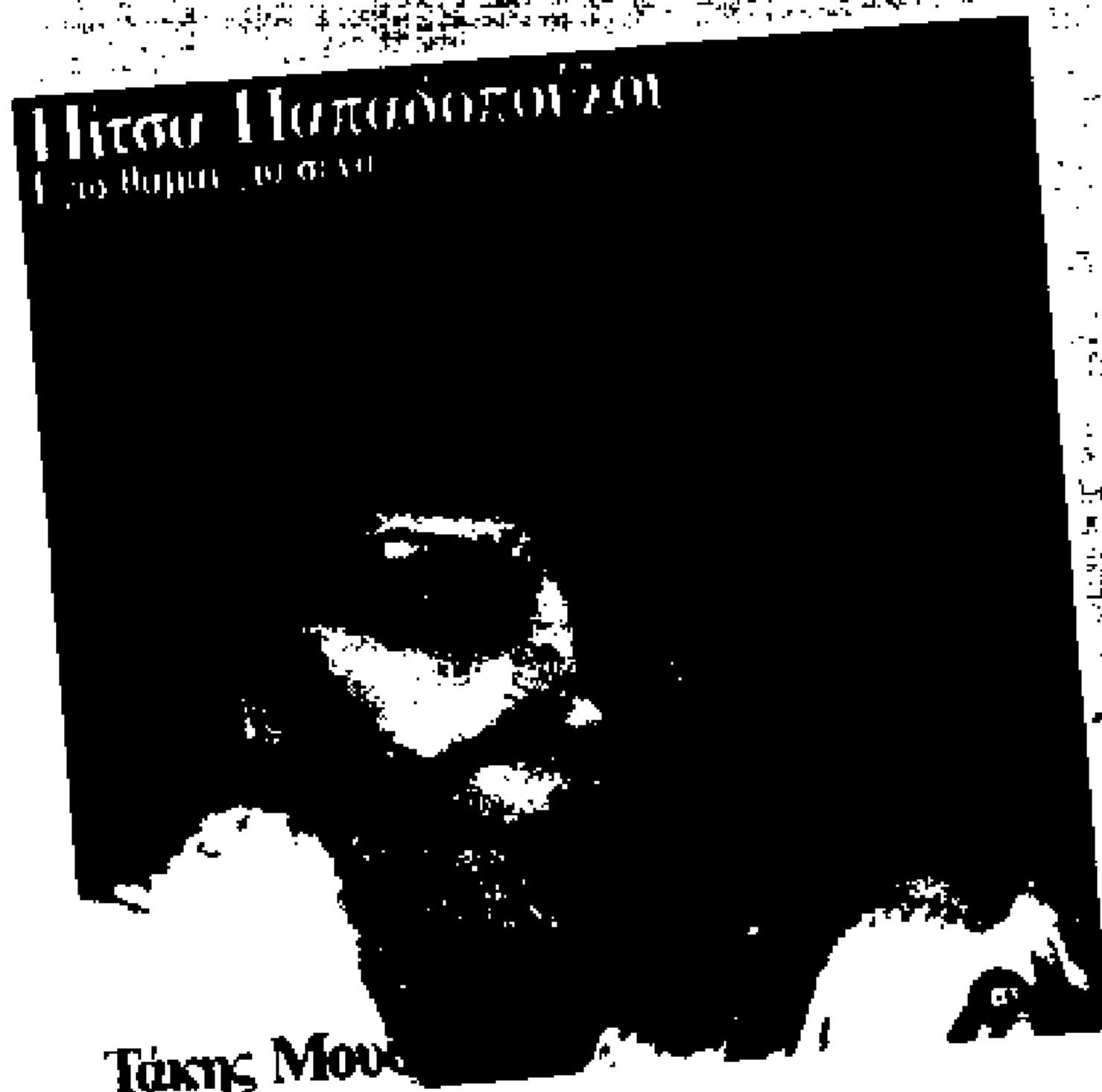
Τα τραγούδια αυτού του δίσκου μπορεί να μην είναι τα σπουδαιότερα απ' όσα έχει γράψει, αλλά είναι τραγούδια για να τραγουδηθούνε (κι ελπίζω οι κομπανίες να τ' ανακαλύψουνε έγκαιρα), ο ίδιος είναι πιο εκ-

φραστικός από κάθε άλλη φορά, η Γκρέυ και οι άλλες κοπέλες πολύ καλές και η *Λιτανεία* σαν σύνολο μια ζωντανή απόδειξη για τη σημασία της διαρκούς επαφής ενός καλλιτέχνη, που έρχεται απ' τα παλιά, με το κοινό. Επαφή που αναζωογονεί και εμπλουτίζει το δημιουργό.

Αυτό το κόλλο συχνά το παίζεις δεν θα κρατήσει πολύ καιρό γιατί το θύμα όταν ξυπνήσει θα σου ζητήσει λογαριασμό. Τότε να ξέρεις τρελλήγυναίκα, δεν θάβρεις τόπο για να σταθείς κι από το θύμα δεν θα γλυτώσεις, μην περιμένεις για να σωθείς.

Να ζήσουν τα τρελλοκόριτσα!

Στέλιος Ελληνιάδης

Πίτσα Παπαδοπούλου
ΕΓΩ ΘΑΜΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ
Τάκης Μουσαφίρης

A. ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ —
ΣΕ ΖΗΤΩ (παραδ. ανατολής) - ΟΥΤΕ
ΑΠΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ - ΑΣΤΟ
ΚΑΤΩ ΚΥΡΑ ΜΟΥ - ΕΓΩ ΘΑΜΑΙ
ΓΙΑ ΣΕΝΑ - ΑΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
B. ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΛΕΙΩΝΕΙΣ - ΜΙΑ
ΖΩΗ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ - ΝΑΞΕ-
ΡΕΣ ΜΟΝΟ - ΑΝ ΕΙΧΑΝ ΜΑΤΙΑ
ΤΑ ΛΕΦΤΑ - ΘΑ ΧΤΙΣΩ ΣΠΗΤΙ
ΣΕ ΒΟΥΝΟ - ΠΑΜΕ ΝΑ ΦΥ-
ΓΟΥΜΕ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ενορχ. - διευθ. ορχήστρας: Τάκης Μουσαφίρης

Ηχογράφηση: K. Φασόλας Studio ERA
VENUS TZINA SV 74

Αυτός ο νευρωτικός Ηπειρώτης ο Τάκης Μουσαφίρης είναι μια ξεχωριστή περίπτωση μέσα στο σύγχρονο ελληνικό τραγούδι. Δεν ξέρω την προηγούμενη ζωή του (μου φαίνεται ότι έκανε κάποια άλλη δουλειά στα Γιάννενα), αλλά από τότε που τα παράτησε και κατέβηκε στην Αθήνα έδειξε να έχει μια δυνατή προσωπικότητα, ένα πάθος για τα τραγούδια

και συγχρόνως έναν ρεαλισμό που του επέτρεψαν να κινηθεί με άνεση μέσα στη ζούγκλα της δισκογραφικής αλλά και της νυχτερινής Αθήνας, καταφέροντας πάνω απ' όλα να μας δείξει ότι έχει ταλέντο γι' αυτή ακριβώς τη δουλειά που κάνει.

Το ταλέντο αυτό άλλοτε το σπατάλησε στην υπερπαραγωγή, άλλοτε στον αποκλειστικό στόχο να φτιάχνει σουξέ (και στίχους με συνθήματα που γίνονται σουξέ) και πολλές φορές το χρησιμοποίησε για να εκφραστεί σωστά.

Ο Μουσαφίρης έχει κι άλλο ένα ταλέντο, που άλλοι ταλαντούχοι μουσικοί δεν τόχουν. Έχει το ταλέντο να ξεχωρίζει τους πραγματικά εκφραστικούς τραγουδιστές (περίπτωση Μητροπάνου) με αποτέλεσμα να συνεργάζεται μόνιμα τα τελευταία χρόνια με την Πίτσα Παπαδοπούλου. Τηλεγραφικά, η άποψη του γράφοντος για την Πίτσα είναι ότι τραγουδάει για κάποιο σοβαρό λόγο κι αυτό φαίνεται, «τα δίνει όλα», που λένε, γουστάρει. Φυσικά έχει και ωραία φωνή.

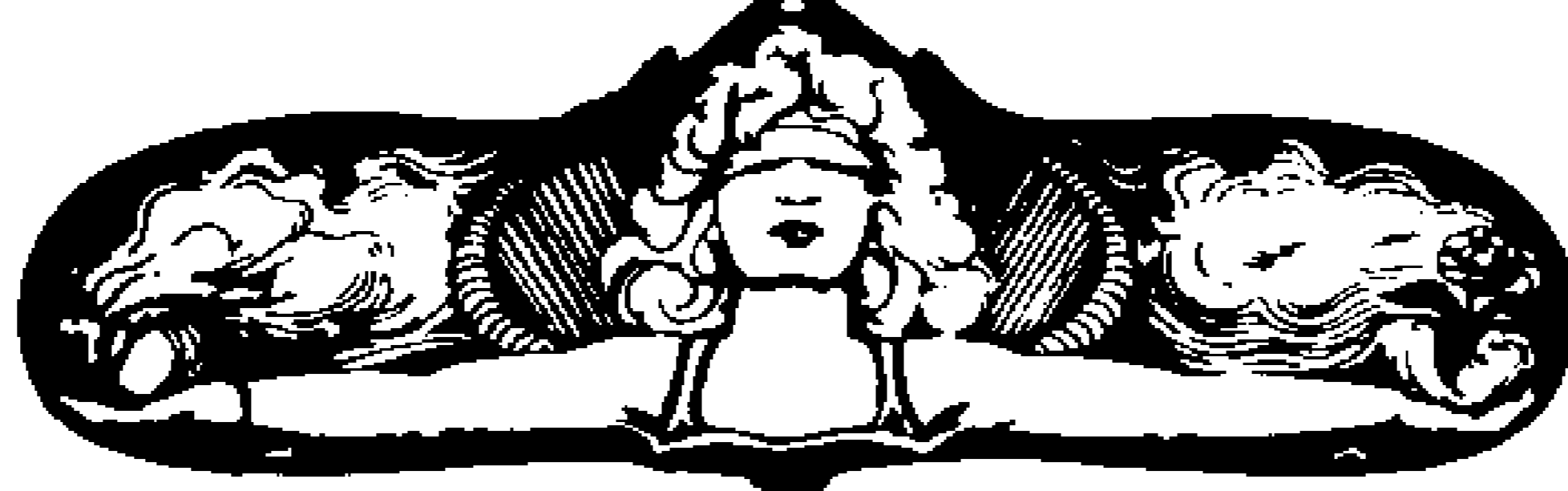
Στο δίσκο που έκαναν τώρα οι δύο τους (στίχοι, μουσική, ενορχήστρωση Μουσαφίρης) τάχουν καταφέρει πολύ καλά. Από τα 12 τραγούδια 4-5 έχουν πάρα πολύ ενδιαφέρον και δύο απ' αυτά («*Μια ζωή το καλό παιδί*», «*Θα χτίσω σπίτι σε βουνό*») προβλέπω να γίνουνε επιτυχίες. Το πρώτο μάλιστα επειδή έχει και «πιασάρικους» στίχους μου φαίνεται ότι ήδη σουξεδοποιείται.

Ο Μουσαφίρης είναι από τους ελάχιστους συνθέτες που γράφει μόνος του τους στίχους και έχει πολύ ενδιαφέρον σαν στιχουργός. Όχι μόνο βρίσκει πρωτότυπα θέματα, αλλά έχει και μεγάλη ευκολία να τα κάνει στίχους, πολλές φορές με νόημα και καλλιτεχνική αξία. Ακόμη και στις αποτυχίες του, ακόμη κι όταν λογιωτατίζει βρίσκουμε μέσα στα τραγούδια του αυθεντικές φωνές ειπωμένες με ποιητική πειστικότητα.

Για την Πίτσα Παπαδοπούλου τα είπαμε εν ολίγοις. Έχει πει πολύ ωραία τα τραγούδια — τάχει «κλάψει» δηλαδή, όχι απλώς τάχει πει, χωρίς όμως να πέφτει σε κακογουστιές.

Εντέλει: Ο δίσκος αυτός είναι από τους ελάχιστους καλούς που βγήκαν στην περίοδο των Χριστουγέννων.

Γιώργος Κοντογιάννης

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΜΙΚΡΑΙΝΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΑΝΝΙΑ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΚΟΥΓΑΝΟΣ
— ΝΤΙΝΟΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
— ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ

66

**Α. Κουγιουμτζή - Γ. Μπογδάνος
- Ν. Χριστιανόπουλος - Α. Καλο-
γιάννης - Γ. Κούτρας**
ΜΙΚΡΑΙΝΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Σταύρου Κουγιουμτζή

Α. ΜΙΚΡΑΙΝΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ (Τ. Κόρρη) — Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ (Ντ. Χριστιανόπουλος) — ΤΙ ΣΗΜΑΙ-
ΝΕΙ ΑΓΑΠΗ (Κ. Ριτσώνη) — ΑΥ-
ΠΟΥΜΑΙ (Γ. Σεφέρη) — ΤΟ
ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡΑΚΙ (Ντ. Χριστιανό-
πουλος) — ΜΕ ΓΕΛΑΣΕΣ ΜΕ
ΓΕΡΑΣΕΣ (Ντ. Χριστιανόπουλος)
Β. ΚΑΤΙ ΠΑΙΔΙΑ (Κ. Ριτσώνη)
— ΕΙΚΟΝΑ ΑΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΗ
(Αλ. Παπαδιαμάντη) — ΚΑΗΜΕ-
ΝΕ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ (Ντ. Χρι-
στιανόπουλος) — Ο ΝΑΥΤΗΣ (Μ.
Σαχτούρη) — ΤΟ ΠΑΡΚΟ (Ντ.
Χριστιανόπουλος) — ΜΠΑΤΙΡΗ-
ΜΕΝΟ ΚΟΥΡΕΙΟ (Ντ. Χριστιανό-
πουλος) — ΦΙΝΑΛΕ (Ντ. Χριστιανό-
πουλος)

Ενορχήστρωση και Διεύθυνση Ορχή-
στρας: Σταύρος Κουγιουμτζής
Παραγωγή: Γιώργος Μακράκης
Ηχογράφηση: Γιώργος Κωνσταντόπου-
λος studio Columbia
ΛΥΡΑ 3757

Ο Σταύρος Κουγιουμτζής μας είχε δώσει την εντύπωση ως τώρα ότι ήταν ένας — «έντεχνος» — ας το πούμε και μεις — συνθέτης που είχε συνειδητά προσχωρήσει στο λαϊκό τραγούδι. Έγραφε παλιότερα πολύ ωραία τραγούδια — ο δίσκος του «Νάτανε το '21» είναι ανεπανάληπτος — και είναι αυτός που καθιέρωσε το Γιώργο Νταλάρα αλλά και τη Χάρι Αλεξίου.

Για αναδημοσίευση κειμένων-σχεδίων και φωτογραφιών από το ΝΤΕΦΙ απαιτείται άδεια από τον εκδότη.

Στους δυο τελευταίους του δίσκους άλλαξε το είδος των τραγουδιών του. Στο δεύτερο μάλιστα — για τον οποίο και μιλάμε — πάρα πολύ. Η ποίηση του Ντίνου Χριστιανόπουλου (και γενικά η ποίηση) φαίνεται ότι τον επηρέασε ως προς το είδος της μελωδίας με την οποία θέλησε να την συνοδέψει. Καθώς μάλιστα οι στίχοι δεν ήταν έμμετροι (με την παραδοσιακή τουλάχιστον έννοια) υποτάχτηκε τελείως στην φόρμα των στίχων, με αποτέλεσμα να φτιάξει απλές συνοδευτικές μελωδίες χωρίς ίχνος φαντασίας, την οποία μας έχει πείσει ότι διαθέτει.

Φυσικά ένας ή δυο δίσκοι δεν καταδικάζουν ένα συνθέτη γιατί είναι αλήθεια ότι στην απόπειρά του αυτή (γιατί εγώ ως απόπειρα και πειραματισμό το αντιλαμβάνομαι) δεν πέτυχε. Θα μπορούσε νάχε πετύχει; Ίσως. Αλλά είναι μια μακρυνά και επικίνδυνη συζήτηση αυτή: Πάντως επαναλαμβάνω την προσωρινή μου πεποίθηση ότι οι στίχοι (που η ποιότητά τους δεν συζητιέται) πράγματι τον επηρέασαν και του έδωσαν τα χέρια — ακριβώς γιατί πραγματικά τους αγάπησε. Αλλά αυτή η αυθεντική σχέση που έχει ο Κουγιουμτζής με την ποίηση και βέβαια με τη μουσική, έστω κι αν στη φάση αυτή δεν βοήθησε, ελπίζουμε πώς θα τον οδηγήσει οπωσδήποτε κάπου — ή θα τον ξαναφέρει στον παλιό δικό του δρόμο.

Γιώργος Κοντογιάννης

Μανώλης Αγγελόπουλος ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ Η ΖΩΗ

Α. ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ Η ΖΩΗ (Θοδ. Καμπουρίδη-Α. Καμπουρίδη) — ΠΗΡΕ ΦΩΤΙΑ Η ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ (Θ. Κ.-Κ. Λιβανού) — ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΣΟΥ (Θ.Κ.-Κ.Λιβανού) ΟΤΑΝ ΑΚΟΥΩ ΤΗ ΒΡΟΧΗ (Θ.Κ.-Α.

Σπυρόπουλου) — ΔΕΝ ΦΑΝΤΑ-
ΖΟΜΟΥΝΑ (Θ.Κ.-Α.Σπυρόπουλου-
Κ.Λιβανού) ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ ΓΑΛΑ
(Θ.Κ.-Α.Σπυρόπουλου)
Β. ΧΑΒΑΛΕΣ (Α.Πολίτη-Γ.Πιά)
— ΜΟΝΟ ΕΣΥ (Μ. Αγγελόπουλου-
Α. Πολίτη-Γ.Πιά) — ΜΕ ΒΑΜ-
ΜΕΝΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ (Γ. Παλαιολό-
γου-Γ. Ρούβελα) — ΚΙ ΑΠΟΨΕ
ΜΕΣ' ΤΗ ΠΑΓΩΝΙΑ (Γ. Παλαιολό-
γου - Α. Σπυρόπουλου) ΑΥΤΗ ΤΗ
ΝΥΧΤΑ (Μ. Αγγελόπουλου - Α.
Πολίτη - Ε. Σίμου) ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΝ
Σ' ΑΓΑΠΩ (Α. Πολίτη - Θ. Κα-
μπουρίδη - Ε.Σίμου).

Ενορχήστρωση και Διεύθ. ορχήστρας:
ΝΕΣΤΩΡΑΣ ΔΑΝΑΣ
Παραγωγή: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
Ηχολόγηση: Κ. ΦΑΣΟΛΑΣ studio ERA
PAN-VOX 10249

*Εμένα μ' έθρεψε τσιγγάνας γάλα
και είμαι ελεύθερος σαν τα πουλιά*

Από τότε που άρχισαν να βγαίνουν οι μεγάλοι δίσκοι ο Μανώλης Αγγελόπουλος υπάρχει και χάνεται ταυτόχρονα μέσα τους. Ένα τραγούδι εδώ ένα τραγούδι εκεί, μια πολύ αργή διαδικασία φτιαξίματος εκλεκτού ρεπερτορίου. Και μια γενικότερα αργή διαδικασία προς ένα κορύφωμα, που αργεί ακόμα να έρθει ή μπορεί και να μην έρθει ποτέ, για ένα τραγουδιστή με σπουδαία φωνή και στυλ, εντελώς όμως ακατάλληλου για μοντέρνα καριέρα. Πρώτο γιατί ο ίδιος ζει ήδη με τον τρόπο του και δεν γουστάρει πολλά - πολλά, δεν γουστάρει και πολύ στρίμωγμα (γι' αυτό όταν εξαφανίζεται τρέχουμε και δεν τον βρίσκουμε), άνευ δημόσιων σχέσεων, και δεύτερο γιατί είναι γύφτος, που λένε, και όχι μόνο δεν κάνει καμιά προσπάθεια να το κρύψει αλλά κατά πως φαίνεται καμαρώνει κιόλας, και καλά κάνει.

Και εγώ στο μυαλό μου κάπως έτσι τον έχω συλλάβει. Θυμάμαι μια εποχή που έκανα παραγωγή ενός δίσκου της Πόλυς Πάνου και ήταν να δουλέψουν οι δυο τους στο Δέλτα του Φαλήρου.

Ο Μανώλης δεν φαινόταν πουθενά και οι μέρες για την έναρξη πλησίαζαν.

Παραμονές τον ανακάλυψαν αναστατωμένοι όλοι κάπου στην Αμερική. Τελικά η έναρξη αναβλήθηκε μέχρι που γύρισε με μπόλικη καθυστέρηση. Μια άλλη εποχή τον ψάχνανε για ηχογράφηση. Κι ακόμα φαντάζομαι κάποιος κάπου θα τον ψάχνουνε.

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Εκείνη, λοιπόν, τη χρονιά στο Δέλτα, ένα βράδυ, έζησα ένα συγκλονιστικό δεκάλεπτο, όταν ο Μανώλης μέσα στο βαθύ μπλε κουστούμι του, κολλαριστός, τραγούδησε ένα αραβικό τραγούδι, στα αραβικά, αυτοσχεδιάζοντας όχι μόνο πάνω στη μελωδία, αλλά και στα λόγια, που, αν και μη αραβομαθής, υποπτεύομαι ότι δεν είχαν και πολύ σχέση με τα αραβικά. Μάλλον αραβίζοντα ήταν. Ήταν καθλωτικός.

Ένα άλλο βράδυ πήγαμε με το Σαββόπουλο σ' ένα μαγαζί στις Τζιτζιφιές για να τον ακούσουμε και για να του προτείνει ο Διονύσης μια συμμετοχή στις εκπομπές που έκανε εκείνο το καιρό απ' το ραδιόφωνο («χειμερινό ηλιοστάσιο»). Νομίζω ότι η ερμηνεία του στο Πέντε Έλληνες στον Άδη του Γιάννη Παπαϊωάννου είναι αξεπέραστη. Πάθαμε.

Πέρσι το καλοκαίρι πήγαμε με τον Τάσο δυο φορές στο αναψυκτήριο Άκρον στο Κολωνό, μέσα στη βδομάδα, που μπροστά σ' ένα ανάμικτο πλήθος, λαϊκό, κάθε βράδυ δύο παραστάσεις, ο Αγγελόπουλος παρέα με τον αλα Χέντριξ μπουζουξή του, τον Καμπουρίδη, γοήτευε και ένωσε Κολωνό-Άγια Βαρβάρα σε ειρηνική συνύπαρξη.

Η πρώτη μας απόπειρα να τον ακούσουμε φέτος στην Πλ. Αμερικής απέτυχε. Το μαγαζί ήταν φίσκα και το μοναδικό τραπέζι που βρέθηκε ήταν σ' ένα μέτρο απόσταση από ένα τεράστιο χημείο που σ' εκμηδένιζε. Φύγαμε.

Ξαναπήγαμε ένα βράδυ με μια φίλη, την Τάνια, κι αφού φάγαμε στη μάπα ένα εγγλέζικο σώου (!!!) μιας ώρας, βγήκε μεγαλοπρεπής ο Μανώλης, είπε 6-7 σουξέ και χάθηκε. Μάταια περιμέναμε επανεμφάνιση. Και μεις και οι φαναρτζήδες που είχαν τον ετήσιο χορό τους.

Πήρε φωτιά η Καλαμαριά απ' τα γλυκά σου τα μάτια, χτές το πρωί κάποια στιγμή που έκανα κάτι διορθώσεις σ' ένα κείμενο, αντήχησε η γειτονιά απ' τη φωνή του Αγγελόπουλου, που απλώθηκε ελεύθερα στη μιζερία του Πατησιώτικου τοπίου, ακομπλεξάριστη απ' το megάφωνο του ημιφορτηγού των 2 γύφτων, που εμπορεύονταν πορτοκάλια. Καταπληκτική σκηνή, τόσο ζωντανή κι αυθεντική, μ' ένα γέρο συνταξιούχο να ζουλάει τα πορτοκάλια, τον οδηγό του ημιφορτηγού να φιλοκαυγαδίζει μ' έναν του σχολικού που χώραγε δεν χώραγε να περάσει, και η φωνή του Αγγελόπουλου να τρυπάει τα διαμε-

ρισματάκια των πολυκατοικιών και να γαργαλάει τις αισθήσεις μου.

Τα κορναρίσματα πολλαπλασιάστηκαν, διάφοροι εξαθλιωμένοι γιωταχήδες μουρμουρίζανε δειλά-δειλά κάτι για «γύφτους» και τα σχετικά, το μαγικό όχημα απομακρύνθηκε και χρειάστηκε να βάλω το δίσκο στο πικάπ για ν' ακούσω τη συνέχεια. Όταν ακούω τη βροχή είναι το φετινό τραγούδι που διεκδίκησαν και πάνω του στηρίχτηκαν δύο «μεγάλοι» της νύχτας, ο Αγγελόπουλος και ο Χριστοδουλόπουλος, ηχογραφώντας το ταυτόχρονα μάλιστα με μια μικρή παραλλαγή στους στίχους. Κι έκλαιγε μαζί μου κι ο θεός τη νύχτα που με άφηνες γλυκειά μου λέει το ρεφραίν της εκτέλεσης του Αγγελόπουλου, που τραγουδιέται τώρα σ' όλα τα ανάλογα μαγαζιά και είναι απ' τα καλύτερα φετινά τραγούδια.

Το τρίτο τραγούδι που μ' αρέσει απ' την πρώτη πλευρά είναι το Δεν φανταζόμουν, μ' εκείνη την ξαφνική παρέμβαση μιας χορωδίας που ακούγεται μόνο σε δύο σημεία επαναλαμβάνοντας μόνο μισή φράση. Και μ' αφορμή αυτή την παρατήρηση θέλω να πω πόσο καλές είναι οι ορχήστρες. Συμφωνική του Καΐρου και βάλε. Εκτός πλάκας, σε αρκετά κομμάτια (κυρίως της α' όψης) είναι αληθινά θαυμάσιες, σε όγκο και ατμόσφαιρα.

Το γενικό επίπεδο του δίσκου είναι καλό, γιατί κι άλλα τραγούδια (Αυτή τη νύχτα, Μόνο εσύ) έχουν ενδιαφέρον, που δε θίγεται από τη μετριότητα των υπολοίπων. Για όσους δε δεν κατάλαβαν, ο Αγγελόπουλος είναι σπουδαία φωνή και μ' αρέσει.

Στέλιος Ελληνιάδης

BRUCE SPRINGSTEEN

Bruce Springsteen

NEBRASKA

A. NEBRASKA — ATLANTIC CITY — MANSION ON THE HILL — JOHNNY 99 — HIGHWAY PATROLMAN — STATE TROOPER

B. USED CARS — OPEN ALL NIGHT — MY FATHER'S HOUSE — REASON TO BELIEVE

Bruce Springsteen: κιθάρες, φουσαρμόνικα, τραγούδι, φωνητικά
Ηχογράφηση: Mike Batlin
CBS 25100

«Το κάθε τι πεθαίνει, μωρό μου· αυτό είν' αλήθεια.

Αλλά, μπορεί, κάθε τι που πεθαίνει, μια μέρα να γυρίσει πίσω...»

— B.S., "Atlantic City", 1982

Κάτι λιγότερο από είκοσι χρόνια πριν, ο Bob Dylan «ρισκάρισε» αρκετά πράγματα παίζοντας, στο φεστιβάλ του Νιούπορτ στα 1965, για πρώτη φορά με ηλεκτρικό ήχο. (Τον είχαν συνοδέψει μουσικοί από τους Butterfield Blues Band). «Ρισκάρισε» τουλάχιστον τη σχέση του με την ανήμπορη ν' αντιληφθεί που το πήγαινε ο μεγάλος καλλιτέχνης, Αμερικάνικη αριστερά. Σήμερα, με τα δεδομένα της δισκογραφίας που ξέρουμε, έρχεται ένας άλλος Αμερικανός καλλιτέχνης να «ρισκάρει» τουλάχιστον τη σχέση του με το «ροκ» ακροατήριο και τις δισκογραφικές εταιρίες κάνοντας ακριβώς το αντίθετο («Μπορεί κάθε τι που πεθαίνει μια μέρα να γυρίσει πίσω»). Παρατώντας, δηλαδή, τους ενισχυτές και τις ηλεκτρικές κιθάρες, για έναν ήχο ακουστικό και με ένα-δυο όργανα μόνο. Κι όχι μόνο «ρισκάρει», αλλά όπως κι Dylan με το εγχείρημά του το '65, βγαίνει κερδισμένος. Γιατί, έτσι είναι τα πράγματα. Ο μεγάλος καλλιτέχνης (που, για νάναι μεγάλος προϋποτίθεται το νάναι και ευφυής και διορατικός) είτε κοιτάζει προς τα μπρος είτε προς τα πίσω, βλέπει λίγο πιο μακριά από τους άλλους και ξέρει ότι αυτό που ονομάζεται «ρίσκο» από τους υπόλοιπους (εξ ου και τα εισαγωγικά), δεν είναι παρά ο τρόπος μέσα από τον οποίο θα βγει κάτι μεγάλο.

Έτσι, λοιπόν, ο Springsteen, ξεχνάει την επιτυχία του προηγούμενου —διπλού— δίσκου του "The River" (Columbia PC2-36854, 1980), αφήνει στο γωνιακό καφέ την υπέροχη μπάντα του, τους E Street Band, απαλλάσσεται από τη θηλειά που είχαν σφίξει γύρω από το λαιμό του εταιρεία, κριτικοί και κοινό, από τη μέρα που ο κριτικός του Rolling Stone και μετέπειτα παραγωγός του, Jon Landau, είπε την περίφημη κοτσάνα: «Είδα το μέλλον του ροκ-εντ-ρολ κι ονομάζεται Bruce Springsteen» και μόνος του, στο χωλ του σπιτιού του

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

στο Νιού Τζέρσεϋ, με όπλα του ένα τετρακάναλο κασετόφωνο κι ό,τι χαρίσματα τούδωσε ο Θεός (το ταλέντο του να γράφει στίχους και κάποιες μουσικές, τη φωνή του κι ό,τι ξέρει να παίξει στην κιθάρα και τη φουσαρμόνικα) κάθεται και ηχογραφεί τα δέκα τραγούδια του "NEBRASKA" — δέκα υπέροχα τραγούδια για έναν υπέροχο δίσκο.

Είναι τραγούδια, όπου ο Springsteen ρίχνει μιαν αυστηρή όσο και τρυφερή ματιά στην Αμερική — στις πόλεις και, σπανιότερα, στην ύπαιθρο — στους ανθρώπους της και στον εαυτό του μ' ένα φλας-μπακ στα παιδικά του χρόνια. Και κάνει, όπως πάντα, τραγούδια - σενάρια με ήρωες που μας φέρνουν στο νου τόσα και τόσα πούχουμε δει στα Αμερικάνικα φιλμ και που μας πείθουν και μας κατακτούν με όσα αφηγούνται, γιατί αν ο Springsteen είναι μια φορά καλός παραμυθάς, οι ήρωές του είναι ακόμη καλύτεροι.

Τίποτ' άλλο για το "NEBRASKA"
1. Μόνο ότι ο δίσκος αυτός αποτελεί μιαν ακόμη απόδειξη για όσες Κασάνδρες επιμένουν πως το ροκ-εν-ρολ (σαν ήθος τουλάχιστον) έχει πεθάνει. «Μπορεί κάθε τι που πεθαίνει μια μέρα να γυρίσει πίσω...»

Θοδωρής Μανίκας

David Lindley
EL RAYO-X

A. SHE TOOK OFF MY ROMEO'S — BYE BYE LOVE — MERCURY BLUES — QUARTER OF A MAN — AIN'T NO WAY — TWIST AND SHOUT

B. EL RAYO-X — YOUR OLD LADY — DON'T LOOK BACK — PETIT FLEUR — TU-BER-CU-LUCAS AND THE SINUS BLUES — PAY THE MAN

Παραγωγή: Jackson Browne και Greg Ladanyi
ELEKTRA © ASYLUM RECORDS 52283, 1981

Ένας δαίμονας ήρθε απ' τη Τζαμάικα και ψιθύρισε μαγικές λέξεις στο αυτί του David Lindley την ώρα που ο τελευταίος κοιμόταν βαθειά, κουρασμένος ύστερα από ένα εξαντλητικό οκτάωρο με τον Jackson Browne στο στούντιο. Ο David πετάχτηκε πάνω και έτρεξε γρήγορα στον Jackson κι οι δυο μαζί αποφάσισαν να κάνουν ένα δίσκο όπου ο πρώτος θα έπαιζε μουσική της αρεσκείας του, δηλαδή παλιά στάνταρντς σε περιεργές εκδοχές, νέα κομμάτια σε ρυθμούς ρέγγε, ακόμα και αφρικάνικη σύγχρονη ποπ με φωνητικά που θυμίζουν τις αξέχαστες Chiffons στις πρόβες. Η εταιρεία στραβομουτσούνιασε λίγο αλλά σκέφτηκε ότι όλα πιάνουν, τώρα ή μετά από είκοσι χρόνια και επέτρεψε στο David να ηχογραφήσει, με παραγωγό το Jackson φυσικά, πράγμα που είναι προς όφελός μας. Τέλος, οι καλοί μας φίλοι φώναξαν τον Garth Hudson για ένα ή δυο κομμάτια και πήραν την αφρόκρεμα των υπόλοιπων μουσικών στο Λος Άντζελες, που γερνάνε αλλά δεν ξεχνάνε τί εστί λαϊκή μουσική πέρα απ' τα σύνορα. Αυτή είναι περίπου η ιστορία του El Rayo-X όπως τη συνέλαβα, εκπληκτος απέναντι απ' το στερεοφωνικό μου. Πρόκειται βέβαια για μαγική σύμπτωση: λίγοι είναι οι πραγματικά ελεύθεροι ροκ δίσκοι τα τελευταία χρόνια... Συνήθως περιμένουμε πολύ για να αποκτήσουμε ένα LP όπως το Basement Tapes του Dylan και των Band ή το Le chat bleu του De Ville. Χρειάζονται χρόνια ή ίσως και δεκαετίες ολόκληρες για να το κουνήσουν από την Αφρική και τα νησιά οι μουσικόφιλοι δαίμονες. Στο τέλος όμως πάντα τα καταφέρνουν.

Θα σταθώ εδώ σε δυο κομμάτια. Το πρώτο είναι το Twist and Shout και το δεύτερο ένα μικρό κομψοτέχνημα του Huey "Piano" Smith που ο Lindley το μετονόμασε σε Tu-ber-cu-lucas and the Sinus Blues. Και τα δυο είναι παλιά στάνταρντς που ακούγονται εδώ σαν να γράφτηκαν χτες το πρωί. Είναι λοιπόν παλιά και καινούργια τραγούδια κι αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος που το ροκ-εντ-ρολ αντιλαμβάνεται την παράδοση, σαν «δημιουργία και μάλιστα εκ του μηδενός» όπως υποστήριζε σωστά ο Διονύσης. Ταυτόχρονα, η επιστήμη της εκτέλεσης κι όχι η αμφίβολη γοη-

τεία της έκπληξης που θα χαρακτήριζε τη σύνθεση προβάλλει εδώ ως βασική εμμονή, φέρνοντας μας πίσω σε μια βασική διδαχή της δεκαετίας του '60: το ροκ-εν-ρολ δεν είναι μια εφεύρεση που διασκορπάζει τα παιδάκια: ριζώνει μέσα στον επικίνδυνο χρόνο και παλεύει με τα φαντάσματα. Ή, αν θέλετε, ό,τι ξεκίνησε από την Αφρική κι ήρθε με τα καράβια των σκλάβων, εκεί είναι που θα ξαναγυρίσει, αναπόφευκτα, σαν ένα λαμπερό κουρελάκι της μνήμης. Κάπως έτσι παίζει ρέγγε ο David Lindley, με προσοχή, πραγματική ευφορία και σεβασμό κι όχι υπακούοντας σε κάποια μόδα, αφήνοντας πίσω τους Police και άλλους διάφορους πληγωμένους εγγλέζους. Κάπως έτσι άλλωστε παίζει country ή rhythm and blues ο Ry Cooder, ακορντεόν ο Mink DeVille και gospel ο Dylan. Όλοι αυτοί οι ευγενικοί κύριοι έχουν καταλάβει ότι αυτή είναι η εποχή των ισχνών αγελάδων για το ροκ και ότι ο ρόκερ σήμερα δεν έχει άλλο δρόμο από το κυνήγι της πνευματικότητας ακόμα κι όταν πληρώνει το εμπορικό αντίτιμο.

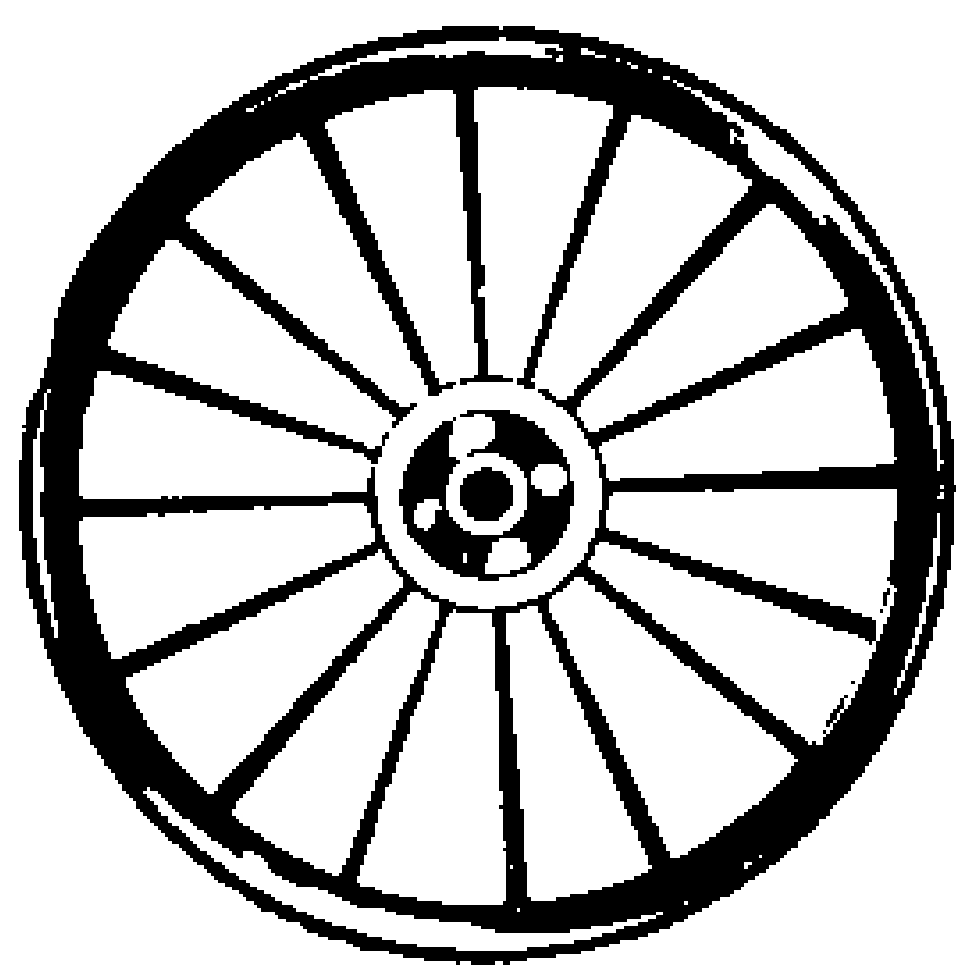
Δυο λόγια και για το Don't look back, κομμάτι που ο μικρός David πιστεύει και τραγουδάει με συγκρατημένο πάθος και αυτοκυριαρχία, χαράζοντας λέξη προς λέξη την απόσταση που τον χωρίζει από τις εποχές της πολυτέλειας, το διάστημα '60-70 όταν είχε σχηματίσει το γκρουπ Kaleidoscope. Αυτό που κυριαρχεί στη φωνή του (και στην εικόνα που υποψιάζομαι πίσω απ' αυτή τη φωνή) είναι η διατύπωση ενός παράπονου που μπορεί να ενεργοποιήσει το παρόν, μια και το μέλλον του ροκ διαγράφεται σκοτεινό ενώ το παρελθόν αγγίζει σχεδόν τα όρια μιας μυθοποιημένης ανυπαρξίας απ' όπου προβάλλουν ελάχιστες φωτεινές στιγμές διαύγειας.

Χρήστος Βακαλόπουλος

**ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ
στο ΝΤΕΦΙ
για πολλούς λόγους!**

FAVOR

Bar

Ζωντανή Μουσική
με πιάνο

Κάθε βράδυ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ & ΔΕΡΒΕΝΙΩΝ 60
ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΤΗΛ. 360.2796

ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΣΤΕΚΙ

“Μποχωρι,”
Ρεμπέτικα

Με πολύ μεράκι το ρεμπέτικο συγκρότημα
μας παρουσιάζει μια ωραιότετη επιλογή
από τα καλύτερα ρεμπέτικα τραγούδια.

Σε μια ατμόσφαιρα ζεστή, φιλική και κεφάτη

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ — ΔΙΔΟΤΟΥ 33

ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ

ο καινούργιος
δίσκος τους

ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ

EMI

Columbia

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ
ΝΤΕΦΙ '83

ΘΕΑΤΡΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ
10-11, 13-14 και 19-20 Ιούνη

6 ΜΕΡΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

ΧΑΡΙΣ
10-11 ΑΛΕΞΙΟΥ

ΜΑΝΩΛΗΣ
19-20 ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

*και άλλα σημαντικά ονόματα
του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ
και εκπλήξεις...*

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ
ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ:
ΤΗΛ. 8643.852, 3630.868

Αθήνα η πρωτεύουσα του κόσμου